

Forslag, — der dog ikke blev vedtaget — om at lade Raadet udarbejde et saadant Konventionsudkast til Forelæggelse for næste Forsamling.

Det som i Aar gav Debatten i 6. Udvalg sin særlige Karakter var imidlertid ikke Spørgsmaalet om Proceduren eller Muligheden for en Generalisering af Forpligtelsen til Mindretalsbeskyttelse — i hvilke Spørgsmaal de forskellige Stater kun fulgte deres sædvanlige Politik — men derimod Tysklands ændrede Stilling til Mindretalsproblemet som Følge af den siden sidste Forsamling stedfundne indrepolitiske Udvikling.

Medens Tyskland tidligere har indtaget Anklagerens Stilling overfor Nabolandenes og Raadets Behandling af de tyske Mindretal, blev i Aar tillige dets egne Forhold inddraget i Debatten, der mere og mere koncentrerede sig om Behandlingen af den jødiske Befolkning i Tyskland.

Allerede den tyske Delegerede, Hr. v. *Keller*, kom i den Tale, hvormed han aabnede Diskussionen, ind paa Spørgsmaalet, idet han i Overensstemmelse med de tyske »Volkstum«-Teorier mente, at de nuværende Vanskeligheder i Europa havde deres Udspring i den Kendsgerning, at Statsgrænserne som Følge af Befolkningens komplicerede Fordeling ikke var identiske med Racegrænserne, og at dette Forhold yderligere var blevet skærpet ved Europas Reorganisation efter Verdenskrigen, hvor man havde svigtet Princippet om Folkenes nationale Selvbestemmelsesret.

Hvad særlig angaar det jødiske Spørgsmaal kunde man ikke fra tysk Side erkende Berettigelsen af at behandle det som et Minoritetsproblem, da den jødiske Befolkning hverken selv betragtede sig som et Mindretal og ej heller nogen Sinde havde ytret Ønske om at blive behandlet som saadant, hvortil kom, at den jødiske Befolkning i Tyskland savnede to af de vigtigste Kendetegn for et Mindretal, nemlig særligt Bosættelsesomraade og særligt Sprog. I Tyskland var det først og fremmest et race-mæssigt, socialt og moralsk Anliggende, som navnlig efter Krigen var blevet skærpet

ved den jødiske Immigration fra Østeuropa, et Spørgsmaal sui generis, for hvilket man følgelig maatte finde en særlig Løsning.

Den Lejlighed, som Hr. v. *Kellers* Udtalelser gav til at inddrage de tyske Jøders Stilling i Debatten, blev, som man kunde vente, ikke forpasset, og næsten alle de efterfølgende Talere kom mere eller mindre direkte ind paa Spørgsmaalet.

Den franske Delegerede, *Bérenger*, tog sit Udgangspunkt i den saakaldte Bernheim-Sag, hvor Raadet fastslog, at en iøvrigt for hele Landet gældende tysk Rigslov, der etablerede en Forskelsbehandling af Jøderne, var i Strid med Tysklands traktatmæssige Forpligtelser overfor Mindretallene i tysk Øvre-Schlesien — og ipso facto ogsaa for de øvrige Dele af Tyskland i Strid med de til Grund liggende Principer i Mindretals-traktaterne. Hr. *Bérenger* citerede derefter en i 1922 vedtaget Resolution, hvori Forsamlingen udtaler Haabet om, at Stater, der ikke er bundet ved Minoritetstraktater, i Behandlingen af deres egne racemæssige, religiøse og sproglige Mindretal vil vise i hvert Fald samme Retfærdighed og Tolerance, som kræves af Traktaterne; paa Basis af denne principielle Udtalelse spurgte han den tyske Delegation, hvorledes man kunde forene den i Bernheim-Sagen omdisputerede Lov med de Traktater, paa hvilke Folkeforbundet bygger, nærmere bestemt med Art. 7, i den almindelige Mindretalstraktat af 28. Juni 1919 og — enslydende hermed — Art. 67 i Konventionen mellem Tyskland og Polen om Øvre-Schlesien, hvori det udtales, at alle tyske Borgere skal være lige for Loven og uden Hensyn til Race, Religion eller Sprog have samme civile og politiske Rettigheder.

Ogsaa den svenske Udenrigsminister, Hr. *Sandler*, udtalte som sin Opfattelse, at den jødiske Befolknings Stilling i Tyskland var et Spørgsmaal, som faldt indenfor Folkeforbundets Sfære, selv om man ganske vist maatte sondre mellem de gældende positive Bestemmelser og de mere almindelige Principper, der endnu ikke havde antaget Karakteren af retlige Forpligtelser,